

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 109 (2016), **Duminica a 5-a din Post**
(a Cuvioasei Maria Egipteanca)

Evanghelia: Marcu 10, 32-45 *

În vremea aceea Iisus luându-i cu El pe cei doisprezece, a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple: „Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat în mâna arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da pe mâna păgânilor și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia”.

Și au venit la El Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: „Învățătorule, voim să ne faci ceea ce-Ți vom cere”. Iar El le-a zis: „Ce voiți să vă fac?” Iar ei I-au zis: „Dă-ne să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta”. Dar Iisus le-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu și să vă botezați cu botezul cu care Eu Mă botez?” Iar ei I-au zis: „Putem”.

Și Iisus le-a zis: „Într'adevăr, paharul pe care Eu îl beau îl veți bea și cu botezul cu care Eu Mă botez vă veți boteza, dar a șede de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care s'a pregătit”. Și auzind cei zece, au prins a se supăra pe Iacob și pe Ioan.

Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: „Știți că cei ce se socotesc conducători ai neamurilor domnesc peste ele și cei mari ai lor le stăpânesc; dar între voi să nu fie așa, ci cel ce va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru, și cel ce va vrea să fie întâiul între voi, să le fie tuturor slugă; că nici Fiul Omului n'a venit să I se slujească, ci să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți”.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Despre pocăință ca pogorâre în adâncul sufletului nostru

IPS Iosif Pop

“Doamne, nu ne lăsa pe noi păcătoșii”

De câte ori nu venim la Biserică duminică sau în timpul săptămânii și punem pe pomelnicele noastre sau ne rugăm chiar noi: “Doamne, fă să fie așa sau așa, fă să fiu mare și tare, fă să fiu frumos, fă să mă iubească cutare sau cutare, fă să se mărite sau fă să se însoare, fă ceea ce îți spun eu.” De cele mai multe ori rugăciunea noastră se limitează la aceste lucruri pământești, materiale. Greu și foarte rar ne dăm seama că rugăciunea noastră trebuie să fie doar pentru mântuirea sufletului. “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă” - ne spune Mântuitorul. Și iată că și Apostolii, cei care trăiau lângă El, încercau să-L influențeze pe Mântuitorul să le dea putere să stea de-a dreapta și de-a stânga Lui. Și ne spune Mântuitorul: “Nu știți ceea ce cereți.”

De multe ori ne grăbim să ocupăm anumite funcții, anumite scaune și ne zbatem și mergem în stânga și-n dreapta și facem tot ce ne stă în putere ca să ajungem să punem mâna pe anumite lucruri. **Mândria omenească este atât de mare astăzi, încât vedeți ceea ce face în lume, cum se răstoarnă ordinea.** Toate acestea pentru o lume care nu mai crede în Dumnezeu sau care crede într-un fel oarecare. Aduceți-vă aminte că Mântuitorul a venit în lume și s-a ascuns, nu s-a urcat pe nici un tron să spună unul sau altul stă de-a dreapta Mea, unul sau altul conduce lumea. **Mântuitorul conduce lumea din umbră, din ascuns, în taină și ne conduce pe noi, inimile noastre, se ascunde în inimile noastre în cea mai mai mare taină.** De multe ori nici măcar nu știm, ignorăm că este în noi. **A venit în lume și s-a ascuns cu toată smerenia până și în fața celor cărora făcea minuni.** Zicea: **Să nu spuneți cutare sau cutare minune pe care am făcut-o că am făcut-o Eu.** Mare taină este prezența lui **Dumnezeu pe pământ!** Dar până la a spune sus și tare că Dumnezeu m-a trimis - ba-i mai auzim pe unii astăzi, conducători de state, că Dumnezeu trimite să facă război în anumite locuri -, dar să spunem că noi suntem trimiși într-o parte sau în alta de Dumnezeu, nu este al nostru.

Astăzi ne amintim de Cuvioasa Maria Egipteanca, o femeie destrăbălată, poate mai mult decât o prostituată de astăzi. În viața ei, îi spunea lui Zosima că nu făcea păcatul cu bărbații pentru bani, așa cum se întâmplă de multe ori astăzi, ci o făcea de plăcere. Atât de adânc era păcatul în trupul ei, încât nici nu mai putea gândi fără aceasta. Și iată că, în taina sufletului ei, întâlnirea cu Maica Domnului mai întâi și apoi cu Hristos o face să basculeze viața ei în pustie. Dar închipuiți-vă dumneavoastră, (...) cel care are păcatul în trupul lui - de exemplu bărbatul să se lipsească de femeie sau femeia de bărbat, ce luptă! - iar această femeie, Maria Egipteanca, de pe

o zi pe alta - ceea ce făcea firea ei până atunci, plăcerea trupească care ajunsese până în străfundurile ființei ei - trebuia să o lase. Și ani de zile, spune șaptesprezece ani, s-a luptat ca să scape de gând. Și spune în viața ei că atunci când în pustie îi venea gândul desfrânării, se arunca cu fața la pământ și până nu simțea harul revenind nu se ridica, spune că de multe ori lasa soarele în spate și îl vedea când se ridica a doua zi, când îl vedea înaintea ei.

Și iată care este pilonul, ceea ce conduce omenirea, Biserica după Hristos, și anume: pocăința. Taina mare pe care Hristos o împlinește cu noi, ne-o dezvăluie Vestea cea Bună, Evanghelia - pentru că aceasta înseamnă Vestea cea Bună; când stăm în Biserică și auziți de la altar: "Cu înțelepciune, drepti – în picioare, stând în picioare, demnitatea omului având - să ascultăm Sfânta Vestă cea Bună, Sfânta Evanghelie", iar **vestea cea bună este pocăința sau metanoia, întoarcerea la Dumnezeu.** Și vedeți că această întoarcere la Dumnezeu nu se face bătându-ne în piept și spunând că nimeni nu este mai bun, mai deștept, mai frumos, mai inteligent sau mai cum am spune decât noi, ci se face: "Doamne, milostiv fii mie păcătosului!" Ați auzit că și în Sfânta Liturghie, chiar arhiereu, preot, orice ai fi, când stai în fața Sfântului Altar, spui: "Doamne, să nu oprești pentru păcatele mele harul Sfântului Tău Duh de la darurile ce sunt puse înainte." Și de câte ori în Sfânta Liturghie nu spunem: "Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul." Nu spunem: "Pune-mă, Doamne, de-a dreapta Ta că nimeni nu-i ca mine dintre cei care stau în biserică sau dintre frații mei care slujesc împreună cu mine", ci spunem: "Doamne, iartă-mă! Curățește-mă pe mine păcătosul!" Pentru că Hristos Însuși s-a pocăit pentru păcatul nostru, nu putem să venim să spunem altceva înaintea Lui decât: "Doamne, fii milostiv mie, păcătosului! Iar dacă harul Tău vine peste mine, dacă harul Tău mă locuiește, slavă Ție pentru toate!"

De aceea în Biserica noastră creștină ortodoxă niciodată un sfânt nu este sfânt încă în viață. Să ne amintim din viețile unor sfinți ceea ce spun: dacă îmi aduc bine aminte, un sfânt Isaia, un sfânt din pustie, un Părinte din pustie, a fost întrebat murind: "Părinte, ce-ați mai face dacă ați mai trăi o dată?" "M-ași pocăi, aș vrea să pun început din nou și din nou pocăinței." Pentru că **pocăința** - paradoxal, vedeți? - **în viață nu sfârșește niciodată.** Și ce este? **Nimic altceva decât pogorârea în adâncul sufletului nostru împreună cu harul lui Dumnezeu, împreună cu Hristos, ca să tămăduim bolile cele ascunse ale firii noastre omenești.** Zice Mântuitorul: "Din inimile voastre ies judecățile, războaiele, ura care există între oameni, destrăbălările". Tot ce avem noi rău iese din firea noastră. Iar **pocăința este această coborâre în noi împreună cu harul lui Dumnezeu,** care nu încetează să ne lumineze, pentru a vedea cine de fapt suntem și ce avem de făcut. Nimeni nu este mai mare în această lume, toți suntem egali. Slujirea pe care trebuie s-o facem este cea a lui Hristos: să ne spălăm picioarele unii altora și să ne pocăim, să ne pocăim pentru noi,

să luăm, să purtăm slăbiciunile unii altora și așa ne mântuim.

Aceasta este taina mântuirii în lume. Nu ceea ce vedem sau ceea ce inventăm noi de multe ori în societățile în care trăim. Și aceasta să fie rugăciunea noastră împreună cu a Mariei pe care o sărbătorim astăzi, Sfânta Maria Egipteanca, care așa dar avea de la Dumnezeu că se ridica de la pământ când se ruga și era învăluită toată în lumină. Dar când l-a văzut pe Zosima a zis: “Du-te, Părinte, de la mine căci sunt o femeie păcătoasă.” Ea nu știa, nici nu vroia să știe de darurile pe care i le-a dat Dumnezeu, ci continua să se pocăiască și harul venea și mai mult la ea.

Cu ea să ne rugăm și noi astăzi: **“Doamne, nu ne lasă pe noi păcătoșii!”** Și să ne gândim, să ne punem întrebarea: ce lume, ce construim în jurul nostru și care este temelia pe care zidim, pe care clădim viața noastră, familia, lumea în care trăim și ce-am putea să facem să o schimbăm. Să cerem de la Dumnezeu pocăință și dragoste pentru propria noastră mântuire. Amin!

Sursa: **IPS Iosif Pop**, *transcrierea predicii la Duminica Cuvioasei Maria Egipteanca*, 13 aprilie 2003

Vitamine duhovnicești

Împărtășirea — viața noastră să se facă viața lui Hristos

Să te împărtășești înseamnă să-L chemi pe Domnul să se unească cu tine nu doar sufletește, ci chiar în trupul nostru, încât viața noastră să se facă viața lui Hristos, iar viața lui Hristos — viața noastră. De aceea, de fiecare dată când ne împărtășim, dacă continuăm să săvârșim faptele întunericului, Îl obligăm pe Hristos, în mod despot, chinuitor, să meargă pe aceeași cale pe care a fost purtat în cumplitele zile ale Răstignirii Sale, spre pătimire și ocară. Trebuie să ținem minte asta. În același timp, dorim să căpătăm de la Domnul viață nouă ce izvorăște, străbate cu prisosință și ni se dăruiește, căci atunci când vine Hristos la noi și ne unește cu Sine, viața veșnică ne cucerește și intră în noi. Însă această nouă viață nu o primim: **dorim să-i trăim bucuria, dar nu dorim să-i purtăm povara**: pe pământ, această viață veșnică este și tragedie și povară, nu doar bucurie triumfătoare. Începem, pe de o parte, să trăim cu viața veacului ce va să fie, însă doar atunci această viață rămâne în noi, când ne depărtăm de faptele răului, de viața întunericului, a stricăciunii și a morții, când ne depărtăm conștient, printr-un efort al voinței, prin neîndurare iată de sine, de slăbiciunile noastre; când alimentăm această viață cu rugăciune și cu trăirea evanghelică, adică cu fapte ce nu constituie o ocară a acestei vieți în sine.

Sursa: **Antonie Mitropolitul Surojului**, *Bucuria pocăinței*, Editura Marineasa, 2005, pp. 55-56